

Bereklaau vergiftig. — Gaarne wou ik u even melden dat, omdat dit niet in de Flora staat, naar mijn meening Bereklaau (*Heracleum Sphondylium*) wel degelijk vergiftig is. Vrijdag 22 Juli waren m'n vriend Kees en ik de Zuiderzeedijk opgegaan om daar planten te verzamelen voor den Schooltuin. Er was besloten dat we tot voorbij 't z.g.n. „Uilenbos” zouden gaan en terug planten uitsteken. Omdat we toch wat te doen wilden hebben, plukten we ieder 'n stengel van Bereklaau en gingen daarmee aan 't schermen. We liepen evenwel ook nog eenige tikken op de handen op.

Den volgenden dag ontstond bij mij — en 'n paar dagen later ook bij Kees — een soort van uitslag, die al spoedig 't aanzien van waterpokken kreeg. Hij bleef echter beperkt tot de geraakte plaatsen. De blaartjes droogden op doch nu zijn deze plaatsen aan 't vervellen. Aan dit geval werd ik 's Maandags in de Schooltuin weer herinnerd. We waren veertien dagen afwezig geweest, dus er was heel wat op te ruimen. Zoo ook enkele stengels van Perzische Bereklaau (*Heracleum persicum*). Hiervan nam 'k er een om — zooals hier wel meer gedaan wordt — een toeter van te maken. Meteen dat 'k 't ding aan m'n mond zet, voel ik 'n brandende pijn aan m'n lippen. 'k Wierp 't ding weg, holde naar de vijver en duwde m'n lippen te water. De pijn verminderde wel, maar bleef toch nog enkele dagen bestaan. Ook deze plaats vertoonde 't zelfde verschijnsel. Van 'n teere huid kan 't niet komen, want die bezitten we niet. Misschien komt dit, evenals bij *Primula*'s, slechts individueel voor, want de tuinman, die we er naar vroegen, bleek er nooit iets van gehoord te hebben.

Amsterdam, 4 Juli '27.

PIET VAN DER LEE.

Een gelukkig vogelaar. — In een brief, die u mij anderhalf jaar geleden schreef, stond: „Ik geloof nu alles voortaan heel graag, nu ik *uw* (liever te veranderen in „*jullie*”) betrouwbare tronies en gesprekken beter ken.” Hierdoor aangemoedigd kom ik mijn zeldzame waarnemingen, die ik steeds bij me gehouden of hoogstens aan mijn vrienden verteld heb, bij u uitstorten. Nog steeds doe ik geregeld, in den regel veel, aan de gezonde vogelsport met steeds meer genoegen en bewondering. Deze vogelsport splits ik dan weer in broedvogel- en trekvogelsport, en vooral de laatste beoefen ik werkelijk zonder dat zij me ooit gaat vervelen, wat bij mij wel eens bij de eerste 't geval is. Zoo aan 't eind van de broedtijd, dan heb ik wel 't gevoel, dat ik genoeg nesten gezien heb, vooral, wanneer mij de broedtijd erg mee is geloopt, zoo één opeenstapeling van nesten met eieren en nesten met jongen. Hiermee wil ik echter lang niet zeggen, dat de broedvogels mij onverschillig zijn, dat lang niet, want een moeilijk nest te vinden, is voor mij net zoo'n voldoening alsof ik een moeilijk te onderscheiden strandlooptje bij zijn naam kan noemen. Maar bij de trekvogels heb ik nooit 't gevoel van „ik heb nu genoeg gezien.” Elk soort geeft me weer een spanning om achter zijn naam te komen. En dan, als je hem niet kan thuisbrengen, dat boekenkast in wanorde brengen om achter zijn naam te komen. Maar nu tot het chapter „waarnemingen”.

Begin Augustus heb ik in Lochem, vlak bij de Berg gelogeerd. Op de zelfde ochtend, 2 Augustus, dat ik van de in ons land zijnde kruisbekken las, en er op uitging met 't idee, dat ik er wel eens een op de Berg zou kunnen zien, vond ik er een dood op de grond onder de dennen, een mooi ♂. Direct zijn we de stad af gaan zoeken naar een man, die opzetten kon, en ten slotte konden we hem achterlaten bij een zadelmaker, die 't wel eens meer gedaan had. Acht dagen later ontving ik hem, heel keurig opgezet. 5 Augustus zag ik weer in een dennenbosch, een K.M. of 5 van Lochem verwijderd, een oud mannetje kruisbek, waarvan ik ook duidelijk de gekruiste snavel zag. Om bij de kruisbekken te blijven: 26 Augustus zag ik met mijn vriend de Monchy vlak bij de boerderij Meyendel 2 ♀ kruisbekken, waarvan we ook weer duidelijk de snavel zagen. Ze zijn dus waarschijnlijk overal in 't land.

Vanuit Lochem ben ik naar mijn vriend van Hasselt gegaan, die in Empe bij zijn grootmoeder logeerde. Ik heb daar ook gehoord, dat u naar de veelvuldigheid van de daar voorkomende soorten gevraagd hebt. We zijn al zoo'n beetje er aan begonnen en tot ongeveer 85 soorten gekomen; maar daar van Hasselt er zelf niet zoo heel veel komt, zullen er wel heel wat meer waar te nemen zijn. Er is daar een klein rietland, waar doorheen een geul loopt, smerig gemaakt door de afval van de papierfabrieken te